

Κύριε Ὁθων δὲν μᾶς ἀφίνετε λέω γὰρ ἡσύχους ; Δὲν σᾶς φθάνει ἡ δόξα τοῦ οἴνου *Μαλβοαζή* (ὅλα αὐτὰ τὰ μεταφραστικά θαύματα ἀναγράφονται εἰς τὰς στήλας τοῦ *Τηλεγράφου*, ὅπως ὅλαι αἱ βωμολοχίαι εἰς τὰ μάρμαρα τῶν οὐρητηρίων) τοῦ χυδαῖστὶ λεγομένου οἴνου τῆς Μονεμβασίας ;

Τί νόσημα αὐτὴ ἡ διατριβομανία τῶν Ἑλλήνων. Ἐγνώριζα ἓνα φίλον μου—τὸν ἔχω ἀφσκευτα διὰ τὸ φρενοκομῆσιον—ὅστις δσάκις συνεζήτουν μαζί του με ἡπείλει καὶ με τὴν δημοσίευσιν μιᾶς διατριβῆς. Ἐδῶ ἔχομεν κατακλυσμόν τοιούτων διατριβομανῶν : Δήμιτσαν, Δραγάτην, Ρουσόπουλον, Πανταζήν, Δαμβέργην, Παππαδόπουλον τὸν φιλόσοφον ! Ἐσυχάσατε κύριοι, σᾶς ὁμιλῶ σπουδαίως, ἄλλως φ' ἀπολύσω ἐναντίον σας—ἀς ἤρχισε καὶ ὁ χειμὼν—τὸν φοβερόν μπόγιαν με τὴν σκυλολαβίδα του !

Ἀπὸ τοὺς κήπους καὶ τὰ περιβόλια συνάξατε ρόδα καὶ ἱάσμους καὶ στεφανώσατε τὴν στέψιν τῆς κρινοπλάστου ἀνδραλουσίας καλλονῆς **Ἀννας Λαζάρου** μετὰ τοῦ ἐξ Ἀλεξανδρείας εὐυπολήπτου ἐμπόρου κ. **Ἐπαμεινώνδου Βασιλειάδου**. Ὑπὸ βροχὴν ῥοδοφύλλων ἱστεφρυνώθησαν χθὲς καὶ ὅλο ῥόδων βροχὴν εὐχόμεθα τὸν βίον των. Ἀμὴν.

Ὅπως λέγομεν τὰ πρῶτα γράμματα—ἔστω κατηραμένος ὁ ἐφευρετὴς αὐτῶν—ἐξαίρω τὰ ἐρωτικά γράμματα—ὅπως λέγομεν τὰ πρῶτα δύο ξύλα διὰ τῆς προσταβῆς τῶν ὁποίων ἀνήθη πῦρ, τὸ πρῶτον ἐκ δὲν ξεύρω ποίου λίθου μαχαίριον, τὸ πρῶτον ἀκόντιον καὶ τὰ λοιπὰ, οὕτως οἱ νεώτεροι Ἀθηναῖοι θὰ λέγωμεν : **Ὁ πρῶτος ἀπόπατος** ἰδρὺθη ἐπὶ Δημάρχου Σούτσου ! Ἡ ἐπὶ εἶναι χρονολογικὴ, ὄχι τοπικὴ. Κατεσκευάσθη δὲ ἀπέναντι τοῦ ὑπουργείου τῶν Οἰκονομικῶν. Δὲν ξεύρω ποία σχέσις μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἀποπάτων. Ἀλλὰ δὲν παρεδόθη ἀκόμη εἰς τὴν χρῆσιν τοῦ κοινοῦ. Τὰ ἐγκαίनिά του θὰ γίνουιν μεθ' ὅλης τῆς ἐπισημότητος, θὰ παρασταθοῦν ὁ πρωθυπουργός, ὁ ὑπουργὸς τῶν Ἐσωτερικῶν, ὁ κ. Νομάρχης, ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὁ κ. Καμπόυρογλους.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

Λονδίνον, 1 Νοεμβρίου 1881.

Connais tu la terre où fleurit le . . . brouillard ? ἤτοι, φίλτατε Σιβιτανίδη, γνωρίζεις τὴν γῆν ἐνθα θάλλει ὁμίχλη ; Ἡ μόδα τῶν μεταφράσεων ἔννοῶ ὅτι ἐξέλιπεν, ἀλλ' ὅταν ἀποτείνεται τις πρὸς τὸν δημοσιογράφον τὸν μεταφράζοντα τὴν Λαφαγέτ : Ἡ *Φαγέτα*, πρέπει νὰ παραβλέπη τοὺς κανόνας τοῦ συμμοῦ.

Λοιπὸν, ἰδοὺ ὁ πρῶτος χαρακτὴρ τῆς πρωτεύουσος τῆς Ἀλβιόνος. Ὁμίχλη ! Ὁμίχλη εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ὁμίχλη εἰς τὰς καρδίας, ὁμίχλη εἰς τὰς ἰδέας, ὁμίχλη εἰς τὴν πολιτικὴν ! Ὡστε ἐννοεῖτε πλέον διατὶ ὁ ἐρίγδουπος Σίγμα Ξένος, διαβιώσας ἐπὶ τοσοῦτον εἰς τὴν κοιτίδα ταύτην τῆς ὁμίχλης, κατέστη τόσο ἀφανής, ὥστε ἡδύνατο ἀνευ τῶν μέσων τοῦ «Δὸν Ζουὰν», νὰ ἐπισκέπτεται τὰ Σουλτανικά

Χαρέμια, καὶ νὰ προσφέρῃ τὰ σεβάσματα καὶ τὰ μοσχοσάπωνά του. Τὸ μόνον ὅπερ μένει ἀκατανόητον ἐν τῇ ὑποθέσει ταύτῃ, εἶναι ὁ ὑπερφυσικὸς ὁργανισμὸς τοῦ Α. Δημητρίου (ἦν δὲ ἡδὴ ὁ ἀνὴρ ὑπερεξηκοντούτης) καὶ ἡ ἐμφάνισις εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἑλλήνος ἀντιδραβίνου, δι' ὃν πλέον splendid ἐκφρασίς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἢ ἡ ἰδική σου :

— Ποιός ; ; ;

— Καλὲ, ὁ Σούγκρας ! ! !

* *

Ἀλλ' ἰδοὺ βραχεῖα διαμονὴ ἐν τῇ πατρίδι τοῦ Βύρωνος μοι ἔδωκεν ὅλην τὴν ἀσυναρτησίαν τῶν ἰδεῶν τοῦ μεγαλοφροῦς τούτου Μισανθρώπου, χωρὶς νὰ μοι παράσχῃ δυστυχῶς καὶ τὴν μεγαλοφυΐαν του. Σὲ φέρω εἰς τὸ Λονδίον, καὶ εἶτα σοὶ ὁμιλῶ περὶ πάντων, ἐκτὸς τοῦ Λονδίνου. Ἐ ! φίλε μου ! Συλλογίσθητι τὴν θέσιν μου, καὶ εἶτα καταδίκασον. Πειρῶμαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὰς ἐνδόξους στήλας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ἐν ᾧ χάνομαι ἐν μέσῳ ὠκεανοῦ Δ)μῶν, (οὕτω γράφομεν τὴν λέξιν ἡμεῖς οἱ ἔμποροι) πωλητηρίων, ἀσφαλιστικῶν συμβάσεων, φορτωτικῶν, ἀπαιτήσεων ναύλων, μεσιτικῶν προσφορῶν, κτλ. κτλ., καὶ ἐν ᾧ κατὰ πᾶσαν στιγμὴν ἀνοίγεται ἡ θύρα τοῦ Γραφείου, καὶ παρουσιάζεται ἡ μονότονος καὶ τυπικὴ μορφή τοῦ Ἀγγλοῦ ὑπαλλήλου ἐρωτῶντος *α Messrs Chronopoulos and Co?* εἰς ὃν εἶμαι ἡναγκασμένος ν' ἀπαντῶ μετὰ τὸ περιώνυμον *Yes*. Οὕτε ἐννοεῖς ὅτι σοὶ γράφω ἐν μέσῳ αἰωνίων διακοπῶν καὶ ὅταν πρὸ ὀλίγου συλλογίζομην νὰ παρεμβάλλω ἓνα δημοτικὸν σύμβουλον περὶ τῶν ἀποπάτων ὅτι ἀπρέπει νὰ κατασκευασθοῦν μετὰ σκέφους, ὁ νοῦς μου ἀπασχολεῖτο εἰς τὴν πρῶτην ἀποσταλσομένην *ἐκκαθάρισιν*.

* *

That is all right ! Πιστεύω ὅτι θὰ με συνεχώρησας ἤδη. Καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ τῶν χρόνων τοῦ Πάπα — *Pardon !* ἡ μνήμη με ἀπατᾷ, ἀλλὰ πάντοτε θὰ ἦναι ἡ Οὐρβανός, ἡ Ἰννοκέντιος, ἡ Ἰλδεβράνδης ἢ Βοργίας, ἐπὶ τέλους ἐκλέξατε οἵονδήποτε θέλετε—ἐπειδὴ λέγω ἀπὸ τῶν χρόνων ἐνός ἐκ τῶν ἀνωτέρων Παπῶν ἐπικράτησε τὸ ἔθιμον νὰ πληρώνωνται τὰ συγχωροχάρτια, ὀφείλω κ' ἐγὼ νὰ μὴ ἀφήσω ἀνεῖνταμοιβῆς τὴν τοιαύτην ἐκδούλευσίν σου. Ἐὰν ἤμην Σιβιτανίδης, θὰ σοὶ ἐδώρουν ὅλον τὸν τυπογραφικὸν χάρτην τῆς ἀγωνήμου εταιρίας ὁ Τηλεγράφος, ἐὰν ἤμην Ἀηλιγιάννης θὰ σοὶ προσέφερον λίτρας τινὰς βακτηριδίων, ἐὰν ἤμην Πυργοδεσπότης τοῦ Φαλήρου *Σεβαστός*, θὰ σοὶ ἐκαμνον ἀναιμακτόν τινα προσάρτησιν. Ἀλλ' ἐπειδὴ δυστυχῶς ἤδη δὲν εἶμαι ἢ ὁ ταπεινὸς δοῦλός σας, *Chr. and Co*, λειποτάκτης τῆς Θέμιδος, καὶ λειτουργὸς τῆς Σταφίδος, οὐδὲν τούτων δύναμαι νὰ πράξω, δὲν δύναμαι νὰ πράξω ὑπὲρ σοῦ, ὅ,τι καὶ μόνον δύναμαι νὰ πράξω ἐνταῦθα ὡς ἐκδούλευσις ἀνὰ πωλήσῃ εἰς τὰς καλλιτέρας τιμάς.

* *

Πλὴν ἐπὶ τέλους κατέστην ἀνοικονόμητος ! Πλὴν τί νὰ πράξω ; Πταίω ἐγὼ ἐὰν σεῖς οἱ παρὰ τὸ Βαθρακονῆσι ἔχετε τόσο ἀδελφικῶς συνδεθῇ, ὥστε λαμβάνων τις ἓνα ἐξ ὧν, ἀνασύρει ὅλους δίκην *φούντας* κερασίων, κατὰ τὴν εὐφυᾶ ἐκφρασίαν ἱεραστοῦ τινος τοῦ *Γκαρπολά* ; Ἡ πταίω ἐγὼ ἐὰν ἐν Ἑλλάδι ὑπάρχουν Βελέντζαι οὐδ' ἀνεγείρων τις, ἔστω καὶ *Ξένος*, δύνανται νὰ εὕρῃ *Καθούρου* δυναμένους ἐν ἡμέραις *ρηστειας*, νὰ προσελκύσωσι τὰς ἐπιδοκιμασίας ὧν

τῆς χαριεστάτης αὐτῆς δεσποινίδος ἀξίζει νὰ τὸ ἀναγινώσκῃ μεταξὺ τοῦ δυναμωτικοῦ τῶν τριχῶν τῆς Μις Ἀλλεν — ἀφοῦ μάλιστα καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης εἶναι φαλακρὸς — καὶ τῆς θεραπείας τῶν κρυφίων νοσημάτων δὲν ξεύρομεν τίνος δόκτορος.

Ma lectrice rougit, et je la scandalise
Mais comment se fait-il κτλ.

Σκυλολογία.— Σημεῖον καιροῦ ! Ὁ σκύλος τοῦ κυρίου Ἀριστείδου Οἰκονόμου ξελογιάσθηκε μὲ τὴν σκύλαν ἐνὸς αὐλικοῦ, τοῦ κ. Brockenberg, διότι βλέπετε ἔχομεν καὶ θανούς αὐλικούς. Ἀφῆσεν ὁ τρελλὸς τὸν κύριόν του καὶ ἐνοικίασας ἀμαξάν πρὸς πέντε φράγκα τὴν ὥραν κατέβη εἰς Πειραιᾶ διὰ νὰ εὔρῃ τὴν ψυχὴν τῆς ψυχῆς του.

Καὶ ἤρχισαν πλέον αἱ συμπλοκαὶ, τὰ φιλήματα, αἱ περιπτύξεις καὶ τὰ ἀδιάσπαστα ! Ἀμέριμος ὁ κύριος (δηλαδή ὁ σκύλος) ὡς ὁ Δὸν Ζουάν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Χάιδως του, ἐνόμιζεν διὰ παντός ὁ κ. Οἰκονόμου ἀπώλεσε τὰ ἴχνη του καὶ δὲν θὰ τὸν ἐτάραττε πλέον, ὡς ἐτάραξεν ὁ πατὴρ τῆς Χάιδως, ἐπανελθὼν ἐκ τῆς πειρατικῆς ἐκδρομῆς του, τὰ θεσπέσιον ἐναγκάλισμα ἐπὶ βελουδένιου σοφᾶ ἐν ἀτμοσφαίρᾳ μύρων, αὐτῆς καὶ τοῦ Δὸν Ζουάν της.

Ἀλλ' ὁ κ. Οἰκονόμου γνωρίζων ἐπισταμένως τὸ ἠθικὸν πρῶτον τῶν αὐλικῶν, ἐμνηρίσθη ἀμέσως ὅτι μόνον αὐλικὴ σκύλα ἠδύνατο νὰ δεχθῇ εἰς τοὺς κόλπους της χωρὶς νομίμου γάμου τὸν κύνα ἐραστήν.

Μίαν ἡμέραν ἠκούσθη παρὰ τὴν Τερψιθέαν ὁ ἐξῆς διάλογος :

Ὁ ὑππρέτης τοῦ τέως Βουλευτοῦ Καλαβρύτων : Τὸν σκύλον τοῦ κ. Οἰκονόμου ἔχετε ἐδῶ.

Ὁ ὑπαυπιστής τοῦ Βασιλέως :

Δὲν τὸν ἀφίνετε δύο τρεῖς ἡμέρας ἀκόμα ;

Ὁ κ. Οἰκονόμου παραλαβὼν τὸν ἀμαρτωλὸν σκύλον ἤρχισε νὰ τὸν διδάσκῃ τὸν δεκάλογον καὶ εἰδικῶς ἐξ αὐτοῦ τὴν ἐντολήν : Μὴ μοιχεύσῃς.

Πρὸς μείζονα ἐξαγνισμόν θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ νηστεύσῃ ὅλον τὸ σαραντάμερον.

Αὐτοὶ οἱ ἐκλογικοὶ συνδυασμοὶ συμπολιτευομένων καὶ ἀντιπολιτευομένων, τοὺς ὁποίους ἤθελε ν' ἀποδείξῃ ἡ Ἐφημερίς ὡς ἐπιθέτοντας τὴν αὐτὴν βούλλαν καὶ εἰς τὰς προσεχεῖς, ἦν καὶ εἰς τὰς παρελθούσας, ἐκλογαί, εἶναι τυχαῖαι συνουσίαι κυνῶν, ὧν ἐκάτερος ἀκριβῶς βλέπει ὁ εἰς πρὸς τὸν ἀρκτικόν, καὶ ὁ ἄλλος πρὸς τὸν ἀνταρκτικόν, καὶ ἐπειτα χωρίζονται καὶ πάγει ὁ καθεὶς σ' τὴ δουλειά του.

Ma lectrice se rougit, κτλ.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν ἐκλογέων, τῶν ὑποβαλόντων ἐγκαίρως τὰς ἐνετάσεις των ἐκδικασθείσας ἐκτοτε, εἴμεθα καὶ ἡμεῖς, ὥστε φαντασθῆτε ἂν θέλομεν σὰς ἀφήσει ἡσύχους ἂν ἐννοήτε νὰ μᾶς στερήσῃτε ψήφου, διότι ἐγκαίρως δὲν ἐξετυπώσατε τοὺς καταλόγους. Τὰ γραφεῖα καὶ τὰ τυπογραφεῖα τοῦ Τηλεγράφου εἶναι ἔτοιμα νὰ τυπώσουν ὅ,τι θέλεις καὶ δωρεάν—ἀντι μιᾶς μόνον ὑπογραφῆς ἐπὶ συναλλάγματος.

Αὐτὸς ὁ Νομάρχης Καλαμίδας ἔγινεν εἰδικὸς εἰς τὴν ἐπιστήμην τῆς παλαιολογίας καὶ τῆς παλαιογραφίας.

Ὅταν ἀποθνήσκῃ ὥραία τῶν Ἀθηναίων, ἀποθνήσκουν Ἀθηναῖαι. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ τολμηροῦ εὐζώνου κάλλους, τοῦ ὁποίου οἱ δύο μεγάλοι καίοντες ὡς δαυλοὶ ἐσβεσμένοι ὀφθαλμοὶ εἰδείκνυν τὸ προσφιλὲς ὄνομα **Ἑλένη Ζένη** καλύπτει μὲ πέπλον μελαγχολίας τοὺς περιπάτους, τὰ θεάματα, τὰς συναθροίσεις, τοὺς χοροὺς μας καὶ φεύγει, φεύγει τὸ ἑνδαλμα ἐκεῖνο τὸ γοντεῦον, ὑπερήφανον ὅτι κατέθελε διὰ τῆς ὑπάρξεώς του τὸσον κόσμον καὶ ἐκαλλώπιζε τὸσσην πρωτεύουσαν. Καὶ δὲν ἐπέτρεψεν ἡ ὑπερήφανος καλλονὴ νὰ τὴν ἴδωσιν αἱ Ἀθηναῖαι της νεκρᾶν, μεμαρμαμμένην, ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἠσθάνοντο ὀλοζώντανον, ὥστε θέλουσαν νὰ δανείσῃ καὶ εἰς ἄλλους ζωὴν. Δὲν ἦτο μόνον κάλλος, ἀλλὰ καὶ ἄσμα καὶ ψυχὴ καὶ χαρακτήρ. Καὶ τώρα ὅλα ἑμοῦ συναρπάζονται ὑπὸ προδοτικῶς νόσου καὶ συντρίβονται τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, συντρίβονται οἱ ἀδάμαντες, οἱ σμάραγδοι, οἱ ἀχάται. Ὅλα. Μένει μία ὥχρᾳ ὡς σελήνη ἀνάμνησις ἐκείνης καὶ λύπη, λύπη, λύπη. Ὅταν ἀποθνήσκῃ ὥραία, ἀποθνήσκουσαι Ἀθηναῖαι.

Ἄκρον ἄωτον ἀνθρώπου μὴ θέλοντος κόσμον εἰς τὸν γάμον του :

Νὰ μὴ προσκαλέσῃ οὔτε τὴν νύμφην !

Ἄκρον ἄωτον προφυλάξεως :

Νὰ ἀνοίγῃς τὴν ὀμπρέλα σου διὰ νὰ φυλάγῃς ἀπὸ τὴν σελήνην.

Αὐτὸς ὁ Ὁθωνίσκος Ρουσόπουλος ἀπὸ πολλοῦ ἤδη κάμνει κατακλυσμὸν ἐντὸς ποτηρίου κρασιοῦ, καὶ ζητῶν νὰ πνίξῃ τοὺς οἰνοκατασκευαστὰς πνίγεται ὁ ἴδιος, ὡς νὰ ἦτο ἐν ἐντομον, μία μυῖα. Καὶ ἐν τούτοις εἶναι ἀηδὲς τὸ θέαμα τῆς μυίας ἐντὸς τοῦ ποτηρίου μου.

Ὅλα παρ' ἡμῖν ἀνάποδα, γελοῖα !

Διὰ νὰ κρίνῃ λέγει τοὺς οἶνους θέλει χημεῖον καὶ αἱ θύραι τοῦ μοναδικοῦ μας χημεῖου φρουροῦνται δυνατὰ ὑπὸ τοῦ Κηζιλάραγα τῆς χημείας κ. Χρηστομάνου. Πρέπει λοιπὸν νὰ ἰδρυθῇ νέον χημεῖον διὰ νὰ δυνηθῇ ὁ κ. Ὁθων νὰ ἀναλύσῃ τοὺς ἐλληνικοὺς οἶρους καὶ γὰ ἀποφανθῇ ἴσως δὲ καὶ νὰ διορισθῇ αὐτὸς διευθυντὴς τοῦ Νέου Χημεῖου. Ποίους δὲ προτείνει νὰ συνδράμῃ πρὸς κατασκευὴν ταιούτου ; Οἱ οἰνοποιοὶ μας ! Ὁ κ. Ἀμπαζόπουλος καὶ ὁ κ. Σόλων καὶ υἱός ! Τί εὐφρα !

Ἀλλ' ἀφοῦ δὲν δύναται ν' ἀναλύσῃ, πῶς ἀποφαινεται ὅτι ὁ τᾶδε οἶνος περιέχει οὐσίας χρωματιστικὰς, ὁ δὲ εἶναι ἔχει τανίνην, ὡς ὁ ἐγκέφαλος τοῦ Οἰνογράφου ἔχει μωρίνην. Τοὺς ἀναλύει θὰ πῇτε ἐντὸς τοῦ οὐρανίσκου του· ἀλλ' ἀφοῦ δὲ οὐρανίσκος του εἶναι χροάνη χημικὴ, τότε μπορεῖ νὰ ἀναλύσῃ καὶ χίλια ἄλλα πράγματα, οἶον ὕδωρ, ἀέρα ἀτμοσφαιρικόν, οὐρα καὶ λοιπά.

Καί τώρα όπου έχουν οί Τούρκοι μ π α ῖ ρ ά μ ι
μαζί μας θά γιορτάση κι' ή φίλη μας Τουρκιά·
μπαροῦτι δέν θά μείνη οὔτ' ένα μόνο δράμι
ἀπό τὸ κανονίδι κι' ἀπό τήν τουφεκιά.

Δός του ἐμεῖς κανόνια, δός του κι' ἐκεῖνοι πάλι,
καί ὁ Ρωμηὸς κι' ὁ Τούρκος τὸ ἄχτι του θά βγάλη.

Ὡ Πόντε ! καί σὺ τρέχε ἐμπρός μας με γαλήνη,
καί μὴ μᾶς φοβερίζης με κύματα ὕψηλά·
ἔχε καί σὺ, καϋμένη, ὡσάν κι' ἐμᾶς εἰρήνη,
καί ἡσυχά τὸ κύμα ἄς μᾶς κατρακυλᾷ.

Ὡ Πόντε τῶν Ἑλλήνων, ποτέ σου μὴ φουσκώνης,
ὡσάν Ρωμηὸς ποῦ εἶσαι δέν πρέπει νὰ θυμώνης.

Χαίδευε, θάλασσά μου, τοῦ Μπούμπουλη τὸν στόλο,
καί εἰς Ῥωμὴν κανένα μὴ φέρης ξερατό,
καί δίχως ἄ ν α γ ο ὕ λ α ι ς ἄς πᾶμε εἰς τὸ Βῶλο,
νὰ δούμε τήν παράτα, τὸν κόσμον, τὸ στρατό.
Ἐδῶ κι' ἐκεῖ ὁ στόλος, ἄς μὴν κατρακυλᾷ....
αἰσθήματα, παράταις, καί ξερατό δέν πάει.

Ποιὸς εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο;.... ὦ οὐρανέ, μὴ βρέξης,
κι' ἀλάσπωτη ν' ἀφήσης τοῦ Βῶλου μας τὴ γῆ,
μὲ δεκαπέντε ἡλίους ἡμέρα νὰ μᾶς φέξης,
νὰ δῇς καί σὺ παράτα καί κατσιχιῶν σφαγή.
Ἄν καί Μητροπολίτης δέν εἶμαι, μὰ πιστεύω
πῶς θά μ' ἀκούσης πάλι, καί ἄλλο δέν γυρεύω.

Ποιὸς εἶναι γιὰ τὸ Βῶλο ;.... ἀλλὰ κανεὶς δέν χαίρει,
καί ὅλοι μα χ μ ο υ ρ λ ῆ δ ε ς ξαπλόνονται βαρεῖα,
γιατὶ καθέννας εἶδε καὶ ἔμαθε καὶ ξέρει
γιὰ ξέραςμα πῶς εἶναι μιὰ τέτοια ἐλευθεριά.
Κι' ἐγὼ εἰς τὸν Ἀράπη τῆς Κούλουρης πηδῶ
μὲ τὸν Ἀἰθαζόβσκη, τὰ ξ ὅ α ν α νὰ ἰδῶ.

Souris

ΦΡΟΥ—ΦΡΟΥ

Ἵστερα ἀπὸ τὸ *Τορκιλλοφοροφόρον* θά ἀκούσωμεν βε-
βαίως καὶ τὴν αἰσίαν ἀφίξιν κἀνενὸς *Μπουμπουλοφο-*
ροφόρου, διότι εἶναι ἀδικον, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὃ ἀναμορ-
φωτῆς τοῦ στόλου νὰ ἐπιβαίνει, δεσάκις κάμνη θαλασσίας
ἐπισκέψεις καὶ ἐπιθεωρήσεις, ὡς οἱ λοιποὶ θνητοί, ἐντὸς ἀτμο-

πλοίου, καὶ ὁ ἄνθρωπος τοῦ τηλεφώνου, τοῦ μικροφώνου
καὶ τοῦ μωροφώνου νὰ πλέη μετὰ τῆς αὐτῆς βραδύτητος,
μεθ' ἧς ὅλοι ἡμεῖς· διὰ τὸν Μπούμπουλην ἀρμόζει νὰ κά-
θῃται εἰς εἰδικὸν ἀτμόπλοιον καὶ τὸ ἀτμόπλοιον αὐτὸ νὰ
ἐπιβαίνει εἰς ἄλλο καταδρομικὸν, ὥστε οὕτω διὰ τῆς διπλῆς
ταχύτητος—ὀμιλοῦμεν, βλέπετε, κύριε ὑπουργέ, ἐπιστη-
μονικά—νὰ ἔχωμεν τὸ νέον Μπουμπουλοφοροφόρον, καὶ οὕτω
θὰ προβῇτε ἐπὶ τὰ ἔχνη ἐκείνου ὅστις ἤθελεν ἐφιππος ἢ
ἐφ' ἀμάξης νὰ ἐπιβῇ πλοίου, διὰ νὰ φθάσῃ ταχύτερα εἰς
τὸν σκυπὸν του.

Μόνον ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θά εἶναι εἰς τὴν θέσιν των
ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἡ χθεςινὴ *Ἐφημερίς* ἐκόλλησεν ἐπὶ τῆς
ράχως τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Ναυτικῶν προκειμένου περὶ
τῶν *Ψαρῶν* : α δι' ὃν εἶναι μεγίστη τιμὴ ἡ ἀγορὰ
καὶ ἡ τροποποιήσις τοιοῦτου πλοίου.»

Οὕτω καὶ τὰ χαμίνια τοῦ δρόμου κολλοῦσιν εἰς τὰ νῶτα
πτωχῶν οἰκογενειάρχων κρυφὰ κρυφὰ χαρτάκια, καὶ διε-
γείρουσιν ὀπισθεν αὐτῶν γέλωτα, ἐνῶ σοβαροὶ ἐκεῖνοι προπο-
ρεύονται.

Βεβαίως ἔχουν πολὺ δίκαιον νὰ ἐξετάσουν οἱ ἀναγνώσται
τῶν φροῦ-φροῦ μας μήπως μεταβάλλομεν τὴν σήμερον εἰς
πρώτην Ἀπριλίου, ἀπατώντες αὐτοὺς ὅτι τὰ κατωτέρω
περὶ τῆς δεσποινίδος Θεοδωρογιαννοῦλας ἐδημοσιεύθησαν ἐν
τῇ *Ἐφημερίδι τῶν Γνωστοποιήσεων*.

Εἰς τὸ *Δελτίον* διαφόρων καὶ ποικίλων παρατηρήσεων,
ἐνθα συνήθως ἡ ἔφημερίς τῶν ἀγγελιῶν δημοσιεύει παρα-
τηρήσεις περὶ σεσηπτότων κρεάτων, ὀδωδότων ὀπρωρῶν, δη-
μοσίων καταγωγῶν, κυνῶν, πορνῶν, νεκρῶν, ἀστυνομικῶν
συμβάντων κλπ. ἐδημοσιεύθη ὡ τοῦ θαύματος—κρατοῦμεν
τὴν *Ἐφημερίδα τῶν Γνωστοποιήσεων* διὰ τοὺς θέλοντας
νὰ βάλωσι τὸν δάκτυλόν των ἐπὶ τοῦ τύπου τῶν ἡλῶν—τὸ
ἔξῃς ἀρθρίδιον :

α' Ο Θεόδωρος Δηλιγιάννης.

Ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀνεχώρησε χθὲς διὰ τὴν εὐαγγέλιον Γορτυ-
νίαν, τὴν ὑπερηφανευομένην ταύτην ἐπαρχίαν διὰ τοὺς
πολλοὺς της ὡς ἀδάμαντας ἀστράπτοντας ἐν τῇ ἐθνικῇ
ἡμῶν παλιγγενεσίᾳ ἄνδρας.

Ὁ ἐπιφανὲς γόνος τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων φέρων μεθ' ἑαυ-
τοῦ τὰ εὐγενῆ τῶν ἐνδόξων πατέρων φρονήματα καὶ συν-
δέων ταῦτα διὰ τῆς ζηλευτῆς πολιτικῆς του συνέσεως ἀνα-
βαίνει πάλιν σήμερον τὰ ὑψηλὰ ὄρη τῆς Γορτυνίας, ἐνθα ἡ
φωνὴ τῆς ἐλευθερίας ἀντήχησεν ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς
γῆς. Μέλλει δὲ νὰ χαιρετήσῃ τοὺς συμπολίτας του καὶ
ὑποδείξῃ εἰς αὐτοὺς περὶ τίνος πρόκειται. Καίρως πλέον οἱ
ὀξύνους Γορτυνιοὶ νὰ σπεύσωσι συσφίγγοντες τὰς χεῖρας
καὶ χορεύσωσι τὸν χορὸν τῆς ἀπαλλαγῆς μυρίων ἐθνικῶν
συμφορῶν.

Τὸν κ. Δηλιγιάννην συμπαρακολουθοῦσιν αἱ εὐχαὶ τῶν
πολιτῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς, οἵτινες θ' ἀναμείνωσιν αὐ-
τὸν ὡς ἡ πατρίς ἐπιβάλλει.»

Βεβαίως ὅταν ἀναγινώσκῃ τις τοιαῦτα θαυματοργὰ περὶ